08/12/2022

Πανηγύρισε το βυζαντινό παρεκκλήσιο του Οσίου Παταπίου στη Βέροια (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 8 Δεκεμβρίου ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο λόγο στο πανηγυρίζον βυζαντινό Παρεκκλήσιο του Οσίου Παταπίου (15ου αιώνος), της ενορίας των Αγίων Αναργύρων, στη Βέροια.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «*Ἀγγέλων ἐφάμιλλος, ὁσίων ἰσο--στάσιος, προφητῶν, ἀποστό-λων, μαρτύρων, ἱεραρχῶν συμμέ-το-χος πέλων, ... ὑπέρ πάντων ἡμῶν πρέ-σβευε*».

Μέ λίγες μόνο λέξεις πλέκει ὁ ἱε-ρός ὑμνογράφος τό ἐγκώμιο τοῦ μεγάλου ὁ-σίου πού τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καί πανηγυρίζει ἰδιαι-τέρως ἡ το-πική μας Ἐκκλησία στόν ἱστο-ρικό βυζαντινό αὐτόν ναό του. Ἀλ-λά οἱ λίγες αὐτές λέ-ξεις εἶναι πο-λυ-τιμότερες ἀπό ὁποι-ο-δήποτε ἄλ-λο ἐκτενές ἐγκώμιο, γιατί δέν τόν συγκρίνουν μέ ἀν-θρώ--πους καθημερινούς, τόν περι-γρά-φουν ὡς ἐφά-μιλλο τῶν

ἀγγέ-λων καί ὡς συμμέτοχο τῶν προ-φητῶν, τῶν ἀπο-στόλων, τῶν μαρτύρων καί τῶν ἱεραρχῶν.

Ποιός ἦταν ὅμως ὁ ὅσιος Πατά-πι-ος, ὥστε νά ἐγκωμιάζεται ὡς ἰσό-τιμος καί ἰσοστάσιος ὅλων αὐ-τῶν;

Ἐλάχιστες λεπτομέρειες τῆς ζω-ῆς του μᾶς εἶναι γνωστές, γιατί ὁ ὅσι-ος προτίμησε ἀπό τή δόξα καί τίς τιμές πού θά μποροῦσε νά προσ--φέ-ρει ἡ πατρίδα του στόν πλού-σιο καί εὐγενῆ γόνο της, τήν ξενιτεία καί τήν ἀνωνυμία. Ἐγκα-τέλειψε τά πάντα καί ἀκολούθησε τόν Χριστό ἀπό τά νεανικά του χρόνια, ὅπως ἔκαναν καί οἱ ἀπό-στολοι. Ἄφησε πίσω του τήν πα-τρί--δα του, τήν Αἴ-γυπτο, καί ἦρθε νά ἀσκητεύσει στήν πολυάνθρωπη πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, στήν Κωνσταντι-νού-πολη, ἄγνωστος με-ταξύ ἀγνώ-στων, γνωστός ὅμως στόν Θεό, πού ἔβλεπε τούς κόπους του καί τήν ἐπίμονη ἄσκησή του καί τοῦ ἔδινε πλούσια τή χά-ρη του.

Ἔζησε στή γῆ, ἔζησε μέ-σα στόν κόσμο, ἀλλά ἡ ζωή του δέν εἶχε κα-μία σχέση μέ τή ζωή τοῦ κόσμου. «Τό πολίτευμά» του «ἐν οὐρανοῖς ὑπῆρ-χε», καί ἔτσι, πα-ρότι ἔφερε τήν ἀνθρώπινη σάρ-κα, ζοῦσε σάν ἄγγελος, ἀφιερω-μέ-νος ἀποκλει-στι-κά στή δοξο-λο-γία τοῦ Θεοῦ.

Μπορεῖ νά μήν συνομιλοῦσε μέ τούς ἀνθρώπους γύρω του, καθώς ἦταν ἀφοσιωμένος πάντοτε στήν προσευχή καί ἀπέφευγε τή φλυ-α-ρία καί τήν ἀργολογία, ἀπό τήν ὁποία «οὐκ ἐκφεύξῃ ἁμαρτία», συνομιλοῦσε ὅμως μέ τόν Θεό διά τῆς προσευχῆς, ὅπως συνομιλεῖ κά-ποιος μέ ἕναν φίλο του, καί ἄ-κουε τή φωνή του μέσα στήν ψυ-χή του, ὅπως τήν ἄκουαν οἱ προ-φῆ-τες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Δέν μαρτύρησε θυσιάζοντας τή ζωή του γιά τόν Χριστό, ὅπως οἱ μάρ-τυρες, ἀλλά βίωσε τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως καί τήν ἐκκοπή τοῦ ἰδίου θελήματος σέ ὅλη του τή ζωή. «Ἔδωσε αἷμα καί ἔλαβε πνεῦ-μα», ὅπως λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τήν ἄσκηση, τή νηστεία, τήν ἀγρυπνία, τήν ὑπο-μονή στούς πειρασμούς καί τίς δο-κιμασίες.

Μπορεῖ νά μήν κήρυττε, νά μήν συνέγραφε θεολογικά συγγράμ-μα-τα καί λόγους, νά μήν ἱερουρ-γοῦ-σε, ὅπως οἱ ἱεράρχες τῆς Ἐκκλη-σίας μας, ἀλλά στήριζε μέ τίς προ-σευχές του τήν πίστη τῶν ἀν-θρώ-πων καί τήν Ἐκκλησία, δίδασκε μέ τό παρά-δειγμά του καί ἱερουρ-γοῦ-σε στά μύ-χια τῆς ψυχῆς του τή νοητή λατρεία πού εἶναι εὐάρεστη στόν Θεό.

Δίκαια, λοιπόν, ὁ ἱερός ὑμνο-γρά-φος θεωρεῖ τόν ὅσιο Πατάπιο ἐφά-μιλλο τῶν ἀγγέλων, ἰσοστάσιο τῶν ὁσίων καί συμμέτοχο τῶν ἀ-πο--στόλων, τῶν μαρτύρων καί τῶν ἱεραρχῶν καί ζητᾶ τίς πρε-σβεῖες του πρός τόν Θεό, ψάλλο-ντας: «Ἀγ--γέλων ἐφάμιλλος, ὁσί-ων ἰσο--στάσιος, προφητῶν, ἀπο-στό--λων, μαρτύρων, ἱεραρχῶν συμ--μέ-το-χος πέ--λων, ... ὑπέρ πά-ντων ἡμῶν πρέσβευε».

Τίς πρεσβεῖες τοῦ ὁσίου Πατα-πίου ἄς ἐπικαλεσθοῦμε καί ὅλοι ἐμεῖς, πού προσήλ-θα-με σήμερα σέ αὐτόν τόν ἱστορικό ναό του γιά νά τι-μή-σουμε τήν ἱερά μνήμη του. Καί πι-στεύουμε ὅτι ὁ ὅσι-ος δέχεται πά-ντο--τε τίς δεήσεις μας καί μεσι-τεύει στόν Θεό γιά ὅσους προσ-φεύ-γουν σ᾽ αὐτόν.

Μεσιτεύει ὅμως ἐκτενέστερα, ὅταν βλέπει καί τόν δικό μας ἀγώ-να γιά νά ἀποκτή-σουμε τήν ἀρετή καί νά προσεγ-γί-σουμε τήν ἁγιό-τη-τα. Ὅταν βλέπει τή δική μας προ-σπάθεια καί διάθεση γιά προ-σευχή καί ἐπι-κοι-νωνία μέ τόν Θεό. Ὅταν βλέπει τήν ὑπομονή καί τήν τα-πεί--νωσή μας, τήν ὑπακοή μας στό θέ-λημα τοῦ Θεοῦ, τήν ἐγκράτειά μας καί τήν ἀποχή μας ἀπό ὅ,τι μολύνει τήν ψυχή καί τό σῶμα μας καί μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό. Ὅταν μᾶς βλέπει νά τόν τι-μοῦ-με ὄχι μό-νο μέ τά χείλη, ἀλλά καί ἀκο-λο-υ-θώντας τό παράδειγμα τῆς δικῆς του ἀγάπης καί ἀφο-σιώ-σεως πρός τόν Θεό.

Καί μπορεῖ ἐμεῖς νά μήν ἔχουμε τή δύ-ναμη νά ζήσουμε ὅπως ἔζησε ὁ τιμώμενος ὅσιος, φθάνοντας σέ ὕψη ἁγιό--τητος, ἀλλά αὐτό δέν ση-μαίνει ὅτι δέν πρέπει νά προσπα-θοῦμε μέ ὅση δύναμη ἔχουμε γιά νά ζή-σου-με τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Καί ὅταν ἐμεῖς προσπαθοῦμε καί δεί-χνουμε τή θέλησή μας νά ζή-σουμε κοντά στόν Θεό, τότε ἡ χά-ρη τοῦ Θεοῦ, μέ τίς πρεσβεῖες καί τοῦ ὁσίου Πα-ταπίου, θά ἀναπλη-ρώνει τά ἐλ-λεί-ποντα καί θά μᾶς βο-ηθᾶ νά προοδεύουμε στήν πνευ-ματική ζωή καί νά προαγόμεθα στήν ἀρε-τή. Αὐτό εὔχομαι ταπεινῶς νά τό ἐπιτύχουμε ὅλοι μας, πρῶτος ἐγώ καί ὕστερα ὅλοι ἐσεῖς. Ἄς ἐπικαλεσθοῦμε τή χάρη του καί θά εἶναι πλούσια σέ ὅλους μας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK